

Bűnbánati istentisztelet – 2026. február 17.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenünktől, Aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, Aki életét adta értünk, és a Szentlélek Úr Istentől, Aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Fennálló ének: 179. dicséret: „A bűnből hozzád sietek...”

Fő ének: 205. dicséret: „Ne szállj perbe énvelem...”

Előfohász: „Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt (Lk 15, 17-20).” Ámen.

Előima: **Szent és irgalmas Istenünk**, Eléd járulunk, mint a Te egyházad, és egyúttal, mint egyének, akik rászorulunk a Te kegyelmedre. Megvalljuk egyházunk bűneit: hogy gyakran elvesztettük az első szeretetet, hogy megelégedtünk az élet nélküli formával, hogy hallgattunk ott, ahol bizonyosságot kellett volna tennünk, és saját biztonságunkat kerestük inkább, mint a Te akaratodat. Bocsáss meg nekünk, Uram, közönyösségünkért, gőgünkért és félelmünkért. Megvalljuk személyes bűneinket is: mindazt, amit tettünk, és mindazt, amit elmulasztottunk. A rossz gondolatainkat, kemény szavainkat, önző cselekedeteinket, valamint a szívünkben hordozott rejtett vétkeket. Könyörülj rajtunk nagy irgalmasságod szerint. Moss meg minket igazságtalanságainktól, és tisztíts meg minket a bűntől. Nem a saját igazságosságunkban bízunk, hiszen egyedül semmit sem tehetünk, hanem Jézus Krisztus áldozatában. Teremts bennünk tiszta szívet, Istenünk, és újíts meg bennünk a szelíd és állhatatos lelket. Add, hogy az egyházad ismét eleven legyen, és hogy mindannyian alázattal és igazságban állhassunk Előtted. Krisztus, a mi Urunk nevében, hallgasd meg imádságunkat.

Textus: Zsoltárok könyve 51. rész: *„A karmesternek: Dávid zsoltára, abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. Lásd, én bűnben születtem, anyám vétékben fogant engem. Te pedig a szívben*

levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem. Tisztíts meg izzóval, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád. Ments meg, mert vért ontottam, ó, Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem. Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait! Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljesen eléggő áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat.”

**Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet,
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Az engesztelés napja Izráelben nem csupán a külső kapcsolatok rendezésének napja volt. Az a nap volt, amikor az ember teljesen üres kézzel állt az Úr elé, és megvallotta mindazt, amit gondolt, amit mondott, amit tett, és amit elmulasztott. Az a nap, amikor letette mindazt a bűnt, a képmutatást, a kifogásokat és a saját bölcsességét is, amivel fertőztette életét. Nem embereknek szóló rituálé vagy meditáció volt ez, hanem mély elszámolás Istennel, – és rajta keresztül a felebaráttal is, valamint teljes leszámolás a bűnnel.

A Szentírás negyedik bűnbánati zsoltára nagyon mély dávidi lelkületet hordoz. Annak az embernek az imádsága, aki egy nagyon konkrét lelki helyzetben állt meg Isten előtt. Nem, mint Izráel királya, nem, mint az Úr által kiválasztott hős, hanem mint pusztuló, összetört és traumatizált ember. Segélykiáltás ez a megmenekülésért és a helyreállításért. Leplezetlen vallomás: az én vétkem, az én bűnöm és az én vétkes cselekedetem. Ez a zsoltár személyes siralomének, az ÉN és a TE síkján. Isten és ember e személyes keretben találkozik. Nincs anonimitás, nincs közösségi elrejtőzés. ÉN: Dávid tettem ezt és ezt. Én és Ő. Én és az én Istenem. Én és az én igazságos Atyám. Én és az én szerető Uram. Mint a tékozló

fiú (ld. Lk 15), mint a vámszedő (Lk 18,9-14), aki az égre sem merte emelni tekintetét, de megvallotta: „Uram, légy irgalmas nekem, bűnösnek.”

Dávid kendőzetlenül személyesen áll Isten előtt. Sorsa világos számára. Tudja, hogy a problémája saját erejéből gyógyíthatatlan. Ezért kiált Istenhez kifejezően, hevesen, már-már vadul. Ordít és kiáltozik. Ez az ég igazi ostromlása. Nem pénzért, nem sikerért, hanem a saját életéért. Dávid megnevezi a helyzetét: az én bűnös voltom – és vele szembe állítja a „Te” irgalmasságod, Istenem. Tudja, hogy megingott a bizalma, elveszett a vigasza, összetört a belső világa. És mégis hiszi, hogy Isten közbe tud lépni. Isten közbeavatkozásáért imádkozik: „Lépj közbe, Uram! Cselekedj, Uram!” Úgy kiált, mintha Isten már cselekedne, mintha már új embert formálna, mintha már új lényt alkotna.

Ez a bűnbánati zsoltár erős és pontos kifejezéseket használ a bűnre. A bűn tévedés, a cél elvétele, amikor a legjobb íjász elveti a célpontot. Olyan tett, amely megtörtént, és mindent beárnyékol. Olyan vétek, amely megmarad és fokozódik hatása. Olyan áthágás, amely a megvetésből nőtte ki – az embertárs és Isten iránt. És ott van a büntetés is, amelyről az ember tudja, hogy megérdemli. Tisztában van vele és vádolja lelkiismerete hűtlensége miatt. Dávid király azonban még mélyebbre megy: az emberi állapot olyan, hogy bűnben születünk, és vétekben fogantatunk. Ezek nem mellékes helyzetek. Ez a probléma magja.

És mégsem reménytelen ez a zsoltár. Éppen ellenkezőleg. Tele van igékkel, amelyek Isten cselekvéséről szólnak: könyörülj, tisztíts meg, egészen moss meg, teremts újjá, újíts meg és fogadj el. Isten kegyelméről, igazságosságáról, élő üdvösségéről és szeretetének bőségéről tesznek bizonyosságot. Az Úr az, Aki újra arra a helyre állítja az embert, ahová tartozik – nem az ember erejéből, hanem saját hatalmából. Dávid rendkívül erős felszólító módot használ. Tudja, miről van szó. A tárgy létfontosságú: a megrontott kapcsolat helyreállítása. És tudja, hogy neki magának kell megváltoznia. Engem kell, hogy elérjen ez az isteni cselekvés.

Engem kell, hogy átalakítson az Úr irgalma. A kegyelmet befogadó ember teljes állapotváltozásáról van szó.

Sántítunk lelkileg, kedves testvérek. Belsőleg hullunk szét, drága testvérek, mert személyes kapcsolatunkban az egyetlen kapcsolat nincs rendezve. Rendezetlen számláink vannak. Mintha nem fizettük volna be a villanyt vagy a gázt: jön az első felszólítás, majd a második, végül pedig a büntető eljárás. Ilyen a világ. Isten azonban mindent eltöröl. Kifizeti az adósságot. A pirossal kiemelt tételeket, amelyek az életemben szerepelnek, egyszülött Fia vérével fehérre változtatja. A skarlátvörös életemet kifehéríti. Mint amikor az ember kinéz az ablakon az érintetlen természetre, amelyet Isten hófehér lepellel takart be. Emberi lábnyomok még nincsenek, a tájat új takaró fedi. „A Te kegyelmednek kell megszabadítania engem. Az én bűnömet a Te irgalmadnak kell megoldania.”

Dávid nem olcsó bocsánatot kér és nyer. Tisztulásért, gyógyulásért könyörög – nem testet regeneráló fürdőért, hanem a lélek és a belső ember teljes újjáépítéséért, menedékért az Úr jobbján. És tudja, hogy Isten nem veti meg a megtört és alázatos szívet. Ki hallja meg a jajkiáltását? Ki válaszol a kiáltására? Nem ember. Kiáltásának címzettje Isten. Szükségből kiált, a bűn következményeinek fájdalmából, amelyek utolérték őt.

És Isten válaszol. Van hatékony gyógyszere a bűnre. Kemény, de hatásos. Jézus Krisztus vére. Nem a bikák, nem a tulkok, nem a kecskék és bakok vére. Dávid még nem tudja, hogy csak Jézus vére mossa le azt, aminek el kell tűnnie az életünkből. A golgotai kereszten Krisztus a testében hordozta a vétkek minden fajtáját és formáját. Dávid bűneit is. A mieinket is. Az enyémet is. Ezért végződik ez a zsoltár dicsérettel. Könyörgés Sionért, a falakért, az áldozatokért. Nem a régihez való visszatérésként, hanem a meggyógyult ember perspektívájaként. Dávidnak van jövőképe. Az érett, megújult, elfogadott ember látásaként végig néz a sajátjain. A zsoltáros kérése, érve és vágya beteljesedett – nem úgy, ahogyan ő elképzelte, hanem úgy, ahogyan Isten véghez vitte.

És éppen ebben van a mi reménységünk. Isten neked és nekem is válaszol. Nem jelképesen, nem elméletben, nem fensőbbes pozícióból, nem fölérendelt kapcsolatból, hanem konkrétan. Istennek egyetlen, döntő és hatékony gyógyszere van a bűnre. Nem emberi erőfeszítés. Nem a bűnbánat, mint teljesítmény. Nem a jó cselekedetek. Hanem a helyettes áldozat. Jézus Krisztus halála. A golgotai kereszten Isten elvégezte azt, amiért Dávid az 51. zsoltárban felkiáltott. Krisztus magára vette az eredendő bűnt. Hordozta azokat a vétkeket, amelyek Isten és a felebarát megvetéséből születtek. A testében viselte azt a büntetést, amelyet a bűn megérdemel. Ő lett az, Aki „elvétette a célt” helyettünk, noha maga büntelen volt. Isten legteljesebb céltáblája a kereszt. Az Ő vére nem jelképesen, hanem valóságosan „el-kifolyt” (464. dicséret 2. verse), – váltságul sokakért.

Ezért mondhatja Isten a bűnösnek: „Fiam, megbocsátattak a te bűneid (Mk 2,5).” Nem azért, mintha Isten félrenézett volna, hanem mert a bűn Krisztus által lett elítélve. Isten igazságossága beteljesedett, és az Úr irgalma teljesen megnyilvánulhatott. A kereszt az a hely, ahol a mi bűnünkről szóló igazság találkozik Isten szeretetének nagyságával.

Ezért a negyedik bűnbánati zsoltár nem kétségbeeséssel, hanem dicsérettel ér véget. Mert a megtört lélek nem lett elutasítva. Elfogadott, megváltott vagyok – Krisztusban. Az új szívet, amelyért Dávid könyörgött, Isten Fia halála és feltámadása által adja. Új élet, helyreállított kapcsolat, visszatérés arra a helyre, ahová az ember tartozik – mindez a megváltás ajándéka. Így teljesedett be Dávid kérése. Nem úgy, ahogyan ő el tudta képzelni, hanem úgy, ahogyan Isten öröktől fogva elhatározta: a kereszt által, a vér által, Jézus Krisztus által. És ezért ma mi is együtt dicsérhetjük Istent a meggyógyult zsoltárossal – mint megbékélt, megszabadított és megmentett emberek. Hiszed-e ezt? Ámen.

Utóima: **Kegyelmes Atyánk,** köszönjük, hogy meghallgattad kiáltásunkat, és hogy a megtört lelket nem veted meg. Hálát adunk a megújító kegyelmedért, amely egyházadhoz, és az egyes emberhez egyaránt elér. Ahol bűn volt, oda Te

hozol bocsánatot. Ahol vétünk terhe volt, oda Te adsz szabadságot. Ahol halál volt, ott Te adsz új életet. Megvalljuk, hogy csak Jézus Krisztus halálán keresztül lehetünk békességben Veled. Vére megtisztít minket, keresztye megújít, feltámadása pedig reményt ad számunkra. Kérünk, újítsd meg egyházadat, Uram! Tedd belőle az igazság, a bűnbánat és a szeretet helyét. És újíts minket személyesen is, hogy ne a régi erőből éljünk, hanem a Te Lelked hatalmából. Áldj meg minket olyan kegyelemmel, amely átformálja gondolkodásunkat, gyógyítja kapcsolatainkat és a szent életre vezet. Legyünk olyan emberek, akiket megváltottál, elfogadtál és elküldtél. Tiéd legyen a dicsőség, a tisztelet és a tiszta dicséret most és mindörökké. **Ámen.**

Úri ima

Adakozás: „Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek (IIKor 8, 4).”

Áldás: „A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen (IPt 5,10-11).” Ámen.

Záró ének: 51. zsoltár: „Úr Isten kérlek, kegyelmezz nékem, ...”

Túrmezei Erzsébet: Kórházban böjt idején

Fehér kórházi ágyamon gyötör a kínzó fájdalom,...
De itt orvos és ápoló fájdalomunkat enyhíteni siet...
s Ki itt vagy láthatatlanul, Megváltó Jézusom,
amikor értem és helyettem Te szenvedtél átszegezetten,
ki enyhítette a Tied?!
Gúnyolódók vettek körül:
"Szállj le, ha Isten Fia vagy!"
De Téged nem a szegek
tartottak véres keresztfádon,
hanem a mentő szeretet...
s azt meghálálni soha nem lehet!
"Soha... soha...", "ismételgetem legkedvesebb böjti énekem.
Kínzó fájdalmak között is hála, hogy itt vagy, Uram!
Velem fényben és velem borúban,
mint erőforrás, biztos menedék... és ez elég!